

Χρήστος Κάτσικας, Μαρία Δανιήλ *

Πάντα με απασχολούσε εκείνη η πρόταση του Καζαντζάκη “Δεν φοβάμαι τίποτα, δεν ελπίζω τίποτα, είμαι ελεύθερος”. Γιατί ο Καζαντζάκης επέμενε πως η ελευθερία έχει άμεση σχέση με την άρνηση του φόβου και της ελπίδας;

Καλά άρνηση του φόβου αλλά άρνηση της ελπίδας;

Κάποια στιγμή στα διαβάσματά μου μπλέχτηκε και το γνωστό έργο του Ησίοδου “Έργα και Ημέραι” όπου σε κάποιο σημείο γίνεται η παρακάτω αναφορά:

“Όταν ο Δίας κατάλαβε τι είχε κάνει ο Προμηθέας, του είπε χάρεσαι που με γέλασες, αλλά θα βρει μεγάλο κακό εσένα και όλους τους ανθρώπους και αυτό θα είναι το τίμημα για την ελπίδα που τους έδωσες. Θα είναι η ελπίδα κάτι που οι άνθρωποι θα χαρούν με την καρδιά τους ενώ θα αγκαλιάζουν την καταστροφή τους”.

Και τότε μου ήρθε στο μυαλό εκείνος ο ξεχασμένος μύθος για το κουτί της Πανδώρας. Ξέρετε της γυναίκας που έφερε μαζί της ένα κουτί που της είχαν δώσει οι θεοί με την εντολή ποτέ να μην το ανοίξει. Αυτή, όμως, το άνοιξε. Αμέσως τότε ξεχύθηκαν μέσα από το κουτί στον κόσμο όλα τα κακά, οι συμφορές, οι αρρώστιες και τα βάσανα. Μόλις που πρόλαβε να κλείσει το καπάκι η Πανδώρα και απόμεινε στον πάτο του μόνον η Ελπίδα.

Τι περιείχε το «Κουτί της Πανδώρας», αφού όταν αυτή το άνοιξε ξέφυγαν όλα τα κακά του κόσμου που καταδυναστεύουν από τότε τον άνθρωπο; Κακά δεν περιείχε; Και αυτό που απόμεινε τελικά λοιπόν μέσα στο κουτί, τελευταίο, η ελπίδα, τι ήταν; Κακό δεν πρέπει να ήταν και αυτό, μαζί με όλα τα άλλα κακά, και ίσως το χειρότερο όλων; Ίσως το δολιότερο δώρο των θεών για να δεσμεύουν τους ανθρώπους, μετά το «άνοιγμα των οφθαλμών» τους και την αρχική αφύπνιση του νου τους από το πύρινο φως της δάδας του φιλόανθρωπου Προμηθέα...

Γιατί τα λέω όλα αυτά; Γιατί νομίζω ότι ταιριάζουν στην κατάστασή μας.

Εδώ και καιρό ο λαός μας βρίσκεται ανάμεσα σε σκληρά διλήμματα, πιέσεις και εκβιασμούς. Από την μια οι ανοικτοί εχθροί του, που σπέρνουν πόνο και απόγνωση και σφυρηλατούν

ασταμάτητα τις αλυσίδες με τις οποίες τον έχουν δέσει.

Από την άλλη του προτείνεται ο δρόμος των αυταπατών, των δήθεν γρήγορων και εύκολων λύσεων, το απατηλό σχέδιο μιας φιλολαϊκής κυβέρνησης εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Ευρώ. Του συστήνουν να αποδεχθεί τις αυταπάτες πως η Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτός ο λάκκος των λεόντων, μπορεί να γίνει λέσχη ισότιμων μελών. Πως το ευρώ από όργανο λεηλασίας και κατοχής μπορεί να γίνει νόμισμα ανάπτυξης και δικαιοσύνης. Πως το ευρωκοινοβούλιο από σφηκοφωλιά, που γδέρνει και εκβιάζει ανοικτά τον ελληνικό λαό, μπορεί να μετατραπεί σε πεδίο παρέμβασης και διόρθωσης της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Πως τάχα, αν αλλάξει ο «μηχανοδηγός», αν αλλάξει, κοντολογίς η Κυβέρνηση μπορεί να προκύψει λύση, προς όφελος του λαού, μέσα στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής ΕΕ.

Και την ίδια ώρα που θεριεύει η ελπίδα για μια εύκολη αλλαγή μέσα από την μετακίνηση της ψήφου, την ίδια ώρα υποσκάπτεται το αγωνιστικό φρόνημα, υποχωρεί η πίστη στον αγώνα, αποπλίζεται η θέληση για σύγκρουση με τον Γολιάθ, κερδίζουν οι αυταπάτες και οι σταυροφόροι του συμβιβασμού.

Ελπίδα και αυταπάτη ανοίγουν λεωφόρους στις συνειδήσεις ενώ οι δρόμοι που για να ανοιχθούν πρέπει να γεμίσουν βήματα, βαδίζονται όλο και από πιο λίγους.

Θέλω να το πω όπως το νιώθω με την καρδιά και το μυαλό, επιστρέφοντας στον Καζαντζάκη. Τώρα καταλαβαίνω πολύ καλά τι ήθελε να πει ο μεγάλος στοχαστής. Τώρα καταλαβαίνω τι σημαίνει η ελπίδα την οποία έχει αποικιοποιήσει η αυταπάτη.

Να το πω ξανά γιατί θέλω να είμαι ξεκάθαρος όσο κι αν αυτό που θα ξεστομίσω σήμερα κάθε άλλο παρά είναι δημοφιλές καθώς ξεσκεπάζει την παραπλανητική ελπίδα – αυταπάτη: Στην περίοδο της οικονομικής κρίσης, με τη χώρα δεμένη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και με μια «αριστερή κυβέρνηση» που δίνει καθημερινά όρκους πίστης για τον ευρωπαϊκό της προσανατολισμό, καμιά ανακούφιση δεν μπορεί να περιμένει ο κόσμος της εργασίας. Όπως μπορούν να καταλάβουν όσοι έχουν μάτια να δουν και την τιμιότητα να πιστέψουν στα μάτια τους, **οι κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις του «αντιμνημονιακού κενσινιανισμού» δεν υφίστανται.** Η στρατηγική αυτή είναι προορισμένη να εκφυλιστεί σε ένα διαπραγματευτικό χαρτί για τους ρυθμούς και τους επιμέρους όρους των επόμενων «μνημονίων», άσχετα αν θα έχουν αυτό το όνομα. Με αυτήν την έννοια αποτελεί **εγγχείρημα ενσωμάτωσης των λαϊκών αντιδράσεων, κατοχύρωσης των μέχρι τώρα αντεργατικών τομών** και (αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία) ενδεχόμενο διαπραγματευτικό χαρτί με διεθνή αναφορά λόγω του κόμματος της Ευρωπαϊκής αριστεράς και των

σοσιαλδημοκρατών τύπου Ολάντ. Αυτά για όσο θα διαρκεί η «επιτυχία». **Στην επόμενη φάση θα στρώσει το χαλί για άλλες λύσεις που έρχονται καλπάζοντας από το παρελθόν.**

Ο λαός μας δεν μπορεί να προσδοκά σε ανατροπές -πλευρών έστω- της επίθεσης, σε ανακούφιση-βελτίωση των όρων ζωής του, με τον ίδιο στη θέση του ψηφοφόρου και θεατή των υποτιθέμενων αριστερών κυβερνητικών λύσεων. **Καμιά λύση, προς όφελος του λαού, δεν μπορεί να προκύψει μέσα στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής ΕΕ, όπως κάποιοι υπόσχονται αφελώς ή δημαγωγικά.**

Οι εκλογικές μετατοπίσεις που συντελούνται έξω από το έδαφος του οργανωμένου λαϊκού αγώνα και την επίδραση ενός μαζικού πολιτικού κινήματος της Αριστεράς, όσο θετικές κι αν είναι σαν ένα πρώτο βήμα απεγκλωβισμού, δεν μπορούν να έχουν βάθος και σταθερά χαρακτηριστικά. Δεν μπορούν στη σημερινή φάση να ξεφύγουν από το επίπεδο των αυταπατών. **Μπορούν να αποκτήσουν βάθος και προοπτική μόνο στο βαθμό που θα αποκτούν σύνδεση σε μια πορεία με το μαζικό, λαϊκό, εξωκοινοβουλευτικό αγώνα κόντρα στην πολιτική του συμβιβασμού και της συνθηκολόγησης.**

Με παλιά ή νέα κυβερνητική διαχείριση η αντιλαϊκή επίθεση θα συνεχισθεί

Να ενισχύσουμε το δρόμο των αγώνων!

Να συμβάλουμε στην ανασυγκρότηση του εργατικού-λαϊκού κινήματος

* Χρήστος Κάτσικας, Πρόεδρος ΕΛΜΕ Καλλιθέας -Νέας Σμύρνης - Μοσχάτου
Μαρία Δανιήλ, Μέλος Δ.Σ ΕΛΜΕ Καλλιθέας - Νέας Σμύρνης - Μοσχάτου
μέλη της εκλογικής συνεργασίας ΚΚΕ (μ-λ) Μ-Λ ΚΚΕ